

РЕШЕНИЕ

№ 94

гр. гр. Добрич, 03.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на тринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Галатея Ханджиева Милева

Членове: Г.а Д. Жечева
Станимир Т. Ангелов

при участието на секретаря Румяна Ив. Радева
като разгледа докладваното от Станимир Т. Ангелов Въззивно гражданско дело № 20243200500052 по описа за 2024 година

за да се произнесе съобрази следното:

Производството по делото е образувано по реда на глава XX от ГПК по въззивна жалба с вх. рег. № 10938/20.06.2023 год. на „А. Биоенерджи“ ЕООД, ЕИК 201043736, със седалище и адрес на управление: гр. Добрич, ***, представлявано от управителя А. А., срещу решение № 315/25.04.2023 г. на Районен съд – Добрич по гр. дело № 2871/2022 г., с което е признато за установено по отношение на въззивника, че дължи на осн. чл. 415 от ГПК вр. с чл. 422 от ГПК в полза на „Крис Ойл Транс“ ЕООД, ЕИК 148144068, със седалище и адрес на управление: гр. Аксаково, обл. Варна, ***, представлявано от управителя Г. Я., сумата от **5 083,20 лв.**, представляваща цена за газьол за ИТП и трактори и транспорт по фактура № 0100113562/07.07.2020 г., ведно със законната лихва от 20.06.2022 г., за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. дело № 1783/2022 г. по описа на Районен съд - Добрич.

Със същото решение „А. Биоенерджи“ ЕООД е осъден да заплати на „Крис Ойл Транс“ ЕООД сторените разноски в исковото производство в размер на **102 лв.** – платена държавна такса и **810 лв.** – адвокатско

възнаграждение, както и разноските в заповедното производство по гр. дело № 1783/2022 г. по описа на Районен съд - Добрич в размер на **102 лв.**, представляващи държавна такса, и **405 лв.** – адвокатско възнаграждение.

Жалбата, предмет на разглеждане по настоящото дело, е постъпила на 20.06.2023 г. от процесуално легитимирано лице, с правен интерес от обжалване на неизгодното за него първоинстанционно решение, като срокът за въззивно обжалване по чл. 259, ал. 1 от ГПК е спазен, доколкото препис от решението е връчен на жалбоподателя, чрез неговия процесуален представител на 06.06.2023 г.

При извършената по реда на чл. 267 от ГПК, във връзка с чл. 262 от ГПК проверка, въззивният съд констатира, че съдържанието на жалбата отговаря на изискванията по чл. 260, т.т. 1, 2, 4 и 7 от ГПК и чл. 261, т.1-4 от ГПК и са представени приложенията по чл. 261 от ГПК. В жалбата не е отправено искане за събиране на нови доказателства по смисъла на разпоредбата на чл. 260, т. 6 от ГПК.

Според жалбата решението на районния съд е неправилно, необосновано и в противоречие със събраните по делото доказателства. Сочи се, че съображенията да бъде уважен предявения иск са основани на приетото по делото заключение на в.л. по назначената съдебно-счетоводна експертиза, чийто изводи са били оспорени от въззивника - ответник в първоинстанционното производство. В тази връзка се сочи, че процесното гориво е било заявено от третото лице „Транс енд Трейд“ ООД, което следва да извърши плащане по процесната фактура в полза на ищеца, респ. исковата претенция следва да бъде насочена срещу това лице.

В срока по чл. 263, ал.1 от ГПК писмен отговор по жалбата е подаден от въззиваемата страна, чрез пълномощника адвокат М. П., в който е изразено становище за неоснователност на подадената жалба и е отправено искане за потвърждаване на обжалвания акт.

Подадената жалба подлежи на разглеждане по същество в съответствие с уредените в чл. 269 от ГПК правомощия на въззивната инстанция: служебна проверка на валидността на цялото решение, по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси съдът е ограничен в рамките на посоченото в жалбата – освен, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато съдът следи служебно

за интереса на някоя от страните – съгласно тълкуването в т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълкувателно дело № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. В случая решението е постановено от надлежен орган, функциониращ в законен състав, в пределите на правораздавателната му власт. Решението е в писмена форма и е подписано, а волята на съда е изразена по начин, позволяващ да се разкрие нейното съдържание.

Производството по ч.гр. дело № 1783/2022 г. по описа на Добричкия районен съд е образувано по заявление с вх. № 10535/21.06.2022 год. на „Крис Ойл Транс“ ЕООД за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК срещу „А. Биоенерджи“ ЕООД, за парично вземане.

Със заповед № 797/21.06.2022 г. по ч. гр. дело № 1783/2022 г. Добричкия районен съд е разпоредил длъжникът да заплати на кредитора сумата от 5 083,20 лв., представляваща цена за газьол за ИТП и трактори и транспорт по фактура № 0100113562/07.07.2020 г., ведно със законната лихва от 20.06.2022 г., както и сторените по делото съдебни разноски, от които: 102 лв., представляваща платена държавна такса, и 405 лв. – адвокатско възнаграждение.

В срока по чл. 414, ал. 1 от ГПК длъжникът е възразил писмено срещу издадената заповед за изпълнение по реда на чл. 410 от ГПК. Предвид това и на основание чл. 415, ал. 1 от ГПК с разпореждане № 4916 от 26.08.2022 г. заповедният съд е указал на заявителя, че може да предяви искове срещу възразилия длъжник относно вземанията си в едномесечен срок, като довнесе пълния режим на дължимата държавната такса /след приспадне на тази внесена по ч. гр. дело № 1783/2022 г./.

В изпълнение на посочените указания и поради наличие на правен интерес за това „Крис Ойл Транс“ ЕООД е завел искова молба /предмет на гр. дело № 2871/2022 г. по описа на ДРС/, с която срещу длъжника са предявени искове за установяване съществуване на вземането му относно посочената по-горе сума.

Производството по гр. дело № 2871/2022 г. по описа на Добричкия районен съд е образувано по искова молба с вх. № 16964/04.10.2022 г., уточнена с молба вх. № 19038/02.11.2022 г. /л. 19-21 от първоинстанционното делото/ на „Крис Ойл Транс“ ЕООД, ЕИК 148144068, със седалище и адрес на управление: гр. Аксаково, обл. Варна, ***, представлявано от управителя Г.

Я., с която срещу „А. Биоенерджи“ ЕООД, ЕИК 201043736, със седалище и адрес на управление: гр. Добрич, ***, представлявано от управителя А. А., е предявен иск за установяване вземането на ищеца за сумата от 5 083,20 лв., ведно със законната лихва от 20.06.2022 г., за което е издадена заповед за изпълнение по ч.гр. дело № 1783/2022 г. по описа на РС - Добрич.

Според изложените в исковата молба и в уточняващите молба с рег. № 19038/02.11.2022 г. (л.19-ти) и молба с рег. № 1265/20.01.2023 г. (л. 35-ти), твърдения между страните са налице трайни търговски отношения за продажба и доставка на гориво, с оглед на което „Крис Ойл Транс“ ЕООД предоставял дизелово гориво от своя собствена бензиноколонка на представители на ответника „А. Биоенерджи“ ЕООД. Предаването и приемането на горивото се удостоверявало с издаване на фактура и касов бон. До този момент ответното дружество е заплащало всички издадени на негово име фактури, с изключение на фактура за заредено гориво за процесната сума от 5 083,20 лв., дължима по Фактура № 0100113562/07.07.2020 г. Въпреки отправените покани към управителя на „А. Биоенерджи“ ЕООД в телефонни разговори да изпълни задълженията си по договора, ответникът потвърждавал задължението си и е уверявал, че ще го погаси в рамките на няколко дни.

След извършена справка в Агенцията по вписванията ищецът е установил, че ответникът е изпаднал в забава при погасяването на парични задължения и спрямо други кредитори. С исковата молба се претендира присъждане на сторените в заповедното производство разноси. Към исковата молба са представени следните писмени доказателства: фактура № 0100113562/07.07.2020 г.; справка за неплатени фактури за контрагент;

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът е представил отговор, според който предявеният иск е неоснователен и недоказан.

Предвид изложените във въззивната жалба оплаквания, доводите на страните и въз основа на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено от фактическа и правна страна следното:

В настоящия случай възникналите между страните взаимоотношения следва да се регулират от разпоредбите на договора за търговска продажба - чл. 318 от ТЗ при субсидиарно прилагане на разпоредбите на ЗЗД /арг. чл. 288 от ТЗ/. Договорът е двустранен, възмезден, комутативен, консенсуален, неформален /освен в предвидените от закона случаи/, с вещно-облигаторно

действие. От договора възникват права и задължения в тежест и полза на всяка от страните, затова изпълнението на задължението на едната страна е функционално обусловено от изпълнението на задължението на другата страна. Задължение на продавача е да предаде годна за употреба стока и да прехвърли собствеността върху нея, като същевременно носи отговорност за недостатъци на същата.

По искане на ищеца по делото е допусната и назначена съдебно-счетоводна експертиза. Вещото лице Е. Й. след запознаване с представените по делото доказателства и извършени справки с представените от страните счетоводни документи, дава заключение, което не е оспорено от страните, а като обективно и компетентно изготвено съдът го е кредитирал, а именно: По счетоводни данни на ищеца – акцизен данъчен документ № 0800048869, с уникален контролен № 0000000005383629 за газьол за ИПТ и трактори, декларация за съответствие на качеството на течните горива от партида 0143, пътен лист № 102689 от 07.07.2020 г., ведно с товарителница № 1478545 от 07.07.2020 г., се установява, че е съставена фактура с № 0100113562/07.07.2020 г. на стойност 5 083,20 лв. с ДДС, на основание: „Газьол за ИТП и Трактори и транспорт“.

След проверка на счетоводна сметка 411 Клиенти, партида „А. Биоенерджи“, вещото лице е установило, че процесната фактура е осчетоводена по дебита на сметката със сумата от 5 083,20 лв. срещу кредит сметка 702 „Приходи от продажби“ - по количество 3 000 л., цена и стойност 4 047 лв.; кредит сметка 703 „Приходи от продажба на услуги“, в размер на 189 лв. за транспорт /135 км. по цена 1,40 лв./км.; кредит сметка 4532, като е начислен ДДС „Продажби“ със сумата 847,20 лв.

Вещото лице докладва, че така съставените счетоводни записвания въз основа на първични документи удостоверяват документалната обоснованост на стопанските операции съгласно чл. 3, ал. 3 от Закона за счетоводството. Същите отразяват възникване на вземане от „А. Биоенерджи“ ЕООД, в размер на 5 083,20 лв., включваща: признаване на приходи от продажба в размер на 4 047 лв.; признаване на приходи от продажба на услуги в размер на 189 лв.; начисляване на ДДС „Продажби“ в размер на 847,20 лв.

Експертът е установил, че към датата на проверката и изготвяне на заключението не са налице счетоводни данни за извършени плащания от

ответното дружество. Вещото лице установява по счетоводни данни на „А. Биоенерджи“ ЕООД, а именно: предоставен регистър от сметка 401 „Доставчици“, партида „Крис Ойл Транс“ ЕООД, процесната фактура е осчетоводена по кредита на сметката със сумата 5 083,20 лв. срещу дебит сметка 3023 „Материали“ с количество 3 000 л. и стойност 4 236 лв. и срещу дебит сметка 4531 „Начислен ДДС Покупки“ със сумата от 847,20 лв.

Също така от проверка на отчетни регистри по чл. 124, ал. 1, т. 2 от ЗДДС експертът е установил, че през данъчен период м. юли 2020 г., процесната фактура е включена в дневник за покупки на ред 3, с данъчна основа, с право на пълен данъчен кредит в размер на 4 236 лв. и ДДС с право на пълен данъчен кредит в размер на 847,20 лв., съответно е участвала при определянето на резултата в подадената пред ТД на НАП справка декларация по ДДС с вх. № 08001695429/14.08.2020 г.

В резюмето на своето заключение в.л. докладва, че фактура с № 0100113562/07.07.2020 г. на стойност 5 083,20 лв. с ДДС е приета от счетоводството на „А. Биоенерджи“ ЕООД, както и че същата е осчетоводена при двете дружества.

Предявеният установителен иск е процесуално допустим. Заявен е в едномесечния срок по чл. 415 ал.1 от ГПК, от легитимирано лице-заявителят в заповедното производство, за установяване съществуването на вземането си, като продължение на защитата си в заповедното производство. Налице е идентичност между материалното право, чието изпълнение се претендира по специалния ред на заповедното производство и правото, чието установяване се иска в исковото производство. Идентичността обхваща всички индивидуализиращи признаци на вземането: основание, пасивно и активно задължени лица, размер и период.

Установено е по делото, че между страните е налице валидно възникнало правоотношение по сключен договор за продажба на стоки, при който цените на стоките са установени, а продадената стока е предадена на купувача, като е договорена цена и за извършения превоз. Превозният договор е неформален, консенсуален договор и сключването му може да се доказва с всички предвидени от закона средства, а не само с товарителница. В случая за сключването на договора за продажба и превоз и за изпълнението му от страна на ищеца е представена единствено данъчната фактура и

товарителница. Фактурата макар и да не е подписана от представител на ответника, същият я е приел; осчетоводил я и е упражнил правото на данъчен кредит (в тази насока е заключението на в.л. по назначената съдебно-счетоводна експертиза).

Установената фактическа обстановка дава основание на съда да приеме, че изтъкнатите от ответника възражения нямат характера на правоизключващи, правоунищожаваци, правопогасяващи, правоотлагащи такива, които биха могли успешно да се противопоставят на вземането на кредитора. Изложените съображения налагат извода, че ответникът дължи на ищеца сумата от 5 083,20 лв., представляваща цена за газол за ИТП и трактори и транспорт по фактура № 0100113562/07.07.2020 г., ведно със законната лихва от 20.06.2022 г., за която е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. дело № 1783/2022 г. по описа на Районен съд - Добрич.

Въззивният съд в заключение намира, че решението на районния съд е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК. Тъй като правните изводи на настоящата инстанция, съвпадат с тези на първоинстанционния съд, Добричкият окръжен съд счита, че липсват отменителни основания и въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение. Районният съд е провел надлежно и пълно събиране на допустими и относими доказателства, въз основа на които е формирал обективни фактически констатации и правилно ги е привел към съответстващите им правни норми, като по този начин е достигнал до законосъобразни правни изводи.

С оглед крайния резултат от спора и в съответствие с чл. 78, ал. 1 от ГПК, право на разноси има само ищеца, при съобразяване на което решението на районния съд с характер на определение в частта на разноските е правилно и законосъобразно. Въззиваемият е поискал присъждане в негова полза на съдебно-деловодни разноси, но доколкото по делото доказателства за претърпени разноси не се представени, то искането е неоснователно.

По изложените съображенията и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, Добричкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 315/25.04.2023 г. на Добричкия районен
съд по гр. дело № 2871/2022 г.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____